

Als hersens van binnenuit aangevreten raken...

In mijn sociale omgeving (niet in mijn kerkelijke gemeente) ken ik drie mannen die de afgelopen jaren overvallen zijn door soorten kanker in hun hersenen. Van een ontmoeting tussen twee van hen was ik laatst getuige – daarover zo dadelijk. Op dit moment lijkt de gezondheid van alle drie stabiel. Hun operaties zijn al maanden of zelfs jaren achter de rug. Alle drie door dezelfde chirurg. Als je tijdens zo'n hersen-operatie wakker moet blijven – dat is niet altijd zo – ontstaat in de operatiekamer een bizarre werkelijkheid. Daar vond ik een filmpje van; de patiënt is een professionele zanger, die overigens geen deel uitmaakt van mijn directe sociale omgeving:

<https://www.youtube.com/watch?v=obiARnsKUo&feature=youtu.be&fbclid=IwAR34AEgnsCBZENbWT2izdskroHOwJaDH1acntZ5VtMNaeTyj0ZlYtDQohU>.

Maar nu die ontmoeting. Hoeveel onderlinge herkenning zou er zijn? Natuurlijk hing de zwaarte van de gedeelde aanleiding in de lucht. Zelf was ik die dag begonnen aan een blog over iets anders. Maar deze ontmoeting bleef mij daarna bezighouden. Zó bezighouden dat ik alsnog overschakelde naar dit tumor-thema. En toch was de ontmoeting geen somber uur, geen uitwisseling van zwaarigheden of hopeloosheid.

Wat ik meemaakte was een ontmoeting van twee mannen die beseffen dat het leven op deze aarde eindig is. Die graag hun gezinnen nog lang mee willen maken. Die elkaar herkennen in allerlei ervaringen. Van de ontdekking van hun tumor tot de operatie en bestralingsweken, van de smerig-onsmakelijke chemo's tot en met de huidige mogelijkheden en beperkingen. Die elkaar ook herkennen in een verwachting: er wacht een andersoortig leven als het leven hier voorbij is. En die daar een soort diepe onverwoestbaarheid aan ontlenen. Een onverwoestbaar gevoel voor humor zelfs. Wie voor de ander alvast slingers kan gaan ophangen, omdat de een nu eenmaal eerder in dat andere leven zal thuiskomen dan de ander. (De kleine kans op 'tegelijk' kwam niet ter sprake.)

Ik schrijf expres onverwoestbaar, niet onverstoortbaar. Natuurlijk gaat het hier om kwetsbare levens, kwetsbare gevoelslevens ook. Maar die diepe gevoelslaag, die doorgaans verborgen aardlaag van verwachting, van geloof en hoop, die door deze gapende breuk in hun levenskorst aan de oppervlakte komt. En die tijdens deze ontmoeting gezicht en stem krijgt. Dat blijft mij bij. Dat zal mij nog lang bij blijven.

Rob Nijhoff, 18 september 2020; reacties: predikant@duiven-velp.nl